

INNM

LXXII

1999

A

1999

F

Auf-

S S

26.
DISPUTATIONUM THEOLOGICARUM
NONA
DE
PERSONA
CHRISTI

QVAM
ADSISTENTE DEI OPT. MAX. GRATIA
PRÆSIDE

FRID. ULRICO CALIXTO

S. Theol. D. ejusdemque in Acad.

Julia Publ. & Ordin. Profess. Consil. Eccles.
Guelphico.

PUBLICE IN ACAD. JULIA

die III. Sept.

TUEBITUR,

CASPAR JUSTUS WIECHMAN
HILDESIENSIS.

HELMSTADII,

Typis JACOBI MULLERI Anno 16 79.

Σὺν τῷ Θεῷ

TH. I.

Ine dubio magnum est pietatis mysterium, quod Deus conspicuus factus est in carne 1. Tim. III, 16. Ita autem sermo ille factus est caro Joh. I, 14. sive ut ecclesia loquitur, incarnatus vel inhumanatus est, ut supervenerit in B. Virginem Spiritus sanctus, & virtus altissimi in-ambraverit eam, Lucæ I, 15.

II. Productio igitur humanæ naturæ, & effectiva ejus unitio sive conjunctio cum Divinâ est utraque opus ad extra commune toti SS. Trinitati. Assumptio verò ad propriam hypostasim opus est ad intra soli τῷ λόγῳ proprium.

III. Assumptionem autem hanc ad Divinam naturam non præcessit illius productio, sed sunt Divinæ hæ actiones tempore simul, & est humana natura ipso productionis momento Divinæ unita, atque ab hac adsumpta.

IV. Totum altissimi hujus mysterii arcanum in eo est situm, quod secunda trinitatis persona, unigenitus Dei Filius, in plenitudine temporis naturam humanam, non cœlitus delapsam, sed è B. Virginis substantiâ ad propriam hypostasim adsumpsit, eamque singularem sive individuum, veram, integram sive totam, quæ termino ultimo in genere substantiæ, quem subsistentiam vocamus, licet fuerit destituta, actuali tamen existentia nostræ naturæ ὁμοίῳ, habuerit omnes proprietates vires & appetitiones naturæ proprias & ordinatas, minimè verò inordinatas & vitiosas.

V. Nec enim vitio naturæ, nec communi humanæ conditioni dandum, quod tempore exinanitionis infirmitates, quæ in nobis pœnæ peccati sunt, propter nostram salutem Patiendo & moriendo expertus est Servator. Sponte enim has admisit, quum natura, aliàs peccati experta, sancta & impolluta, eademque non-mortalis, inde à momento conceptionis statim esset.

VI. Quamvis itaque nulla in Servatore nostro extiterit causa mortis in genere morum, negare tamen non possumus habuisse aliquam mortis causam remotam in genere naturæ, atque naturam ejus humanam sibi relictam, (quod tamen facere Deo neque visum, neque digni-
tati

eati personæ Christi congruum fuit) morti fuisse obnoxiam, nisi eadem operâ veram ejusdem humanitatem & corporis ipsius cum nostro ἑμωσίου velimus tollere.

VII. Qualis sit ista duarum in Christo naturarum unio, non est ita obvium. Si tamen consideremus, quod unio illa è vulgarium unionum numero non sit, inveniemus tandem rationem peculiarem in quâ illa sit sita.

IX. Non itaque est nuda *παράστασις*, neque essentialis unio, neque accidentalis, neque naturalis, sed personalis: non quidem quod persona personæ sit unita, sed quia duæ in essendo completæ naturæ sic ununtur, ut utriusque sit una eademque subsistentia, & sic Christus sit una tantum persona. Neque enim Deus personam, sed naturam humanam in personæ suæ unitatem assumit.

IX. Manifestus ex hisce redditur Nestorii, Eutychisque error, quorum ille rectè tenens duplicem in Christo esse naturam, sacrilegè confitetur duas esse personas. Eutyches verò rectè tenens unam esse personam, impiè credidit unam quoque esse naturam; verba sunt Severini Boëthii lib. de duabus naturis c. IV.

X. Substantialis illa inter Deum & hominem secundum personam identitas, & unio hypostatica in eodem supposito efficit, ut una natura de alterâ, & utriusque naturæ proprietates de se invicem prædicentur, non quidem vocabulis abstractis, sed concretis, quæ suppositum sive personalitatem in quâ conveniunt involvunt & connotant.

XI. Veræ igitur sunt hæ enunciationes; *Deus est homo, Deus est creatus, passus, mortuus*. Falsæ autem sunt istæ; *Divinitas est humanitas; Humanitas est impatibilis, immortalis*. Et hos loquendi modos Scholastici idiomatum communicationem, quod unius naturæ proprietates alteri in concreto communicentur, appellarunt.

XII. Est autem *Idiomatum Communicatio*, quam Græci *ἰδιοτροπία* appellarunt, quum vel propria humanæ naturæ de Divinâ, vel propria Divinæ de humanâ (vocibus concretis,) vel utriusque naturæ proprietates de concreto aliquo personæ prædicantur.

XIII. Non tamen totius personæ prædicata sunt utriusque naturæ proprietates, unde Scriptura, secundum quâ naturâ proprietas aliqua de personâ prædicetur, adhibitis particulis distinctivis quandoq; insinuat.

XIV. Neque propositiones istæ sunt verbales aut improprie, quemadmodum Reformatorū nonnulli docuerunt, sed veræ propriae & reales

XV. Hoc communicationis idiomatum genus, solum in scholis usitate

tate & propriè appellatum ita fuit, donec communicationi majestatis & operationum idem nomen tribueretur. Posteriora itaque duo genera, quum inter Nostrates recepta hodie sint, hic non erunt prætereunda.

XVI. Secundum igitur communicationis idiomatum genus constituunt, quando Divina majestas, gloria & potentia humanæ Christi naturæ in abstracto tribuitur; quam *majestatis communicationem* vocant.

XVII. Neque tamen proprietates divinæ humanæ Christi natura sic tribuuntur, ac si per se, intrinsecè, & formaliter, formarum inherrentium instar, insint, aut quod humanitati à Divinitate per personalem unionem ita, quemadmodum attributa Divina Filio à Patre per æternam generationem, communicentur, sed quia vi unionis hypostaticæ eas possidet, & quia in operando humanitati, tanquam organo divinitati intinè & personaliter unito, utuntur atque per eam sese exerunt.

XVIII. *Neque enim ex--atributorum personali communicatione, humanitas Christi in se ipsa, aut secundum se, essentialiter, aut per essentiam, proprietate aliqua natura facta est omnipotens, omniscia, vivifica, SED QVIA ASSUMTA HUMANITAS, ATTRIBUTA ILLA DIVINITATIS ΛΟΓΟΥ PERSONALITER SIBI UNITA HABET, ITA UT IN ILLA, ET PER ILLAM OPERATIONES SUAS EXSERANT*, sicut de ferro ignito dictum est, *IDEO DICITUR COMMUNIONEM CVM ILLI HABERE*. Sunt ipsius B Chemnitii nostri totidem verba, quæ leguntur libro de duabus in Christo naturis Capite xxiii Editionis Lipsiensis Anni MDC p. 162, & Anni MDLXXX, p. 330 ut falsi crimen ipse committat qui loci hujus allegationem per falsi crimen factam esse pertendit.

XIX. Quum autem *assumta humanitas* quædam attributa Divinitatis *λόγος personaliter sibi unita habeat, ita, ut in illa, & per illam operationes nullas exerceant*, unde *ἀνεργητικά* dicuntur, ideo de assumptâ humanitate talia attributa vere & immediatè non prædicantur.

XX. Etenim non omne quod humanæ naturæ est communicatum, verè de eadem Prædicari, animæ rationalis exemplum docet, quæ cum omnibus suis proprietatibus corpori est communicata, nec tamen proprietates istæ verè de corpore prædicantur.

XXI. Tertium Communicationis idiomatum genus est, quando nomina officii, redemptionem nostram spectantia, prædicantur de Christo secundum utramque naturam, quando nempe *Redemptor, Mediator, Justificator, Salvator, Sacerdos* esse dicitur,

F I N I S.

99 A 6919

ULB Halle 3
002 631 202

56.

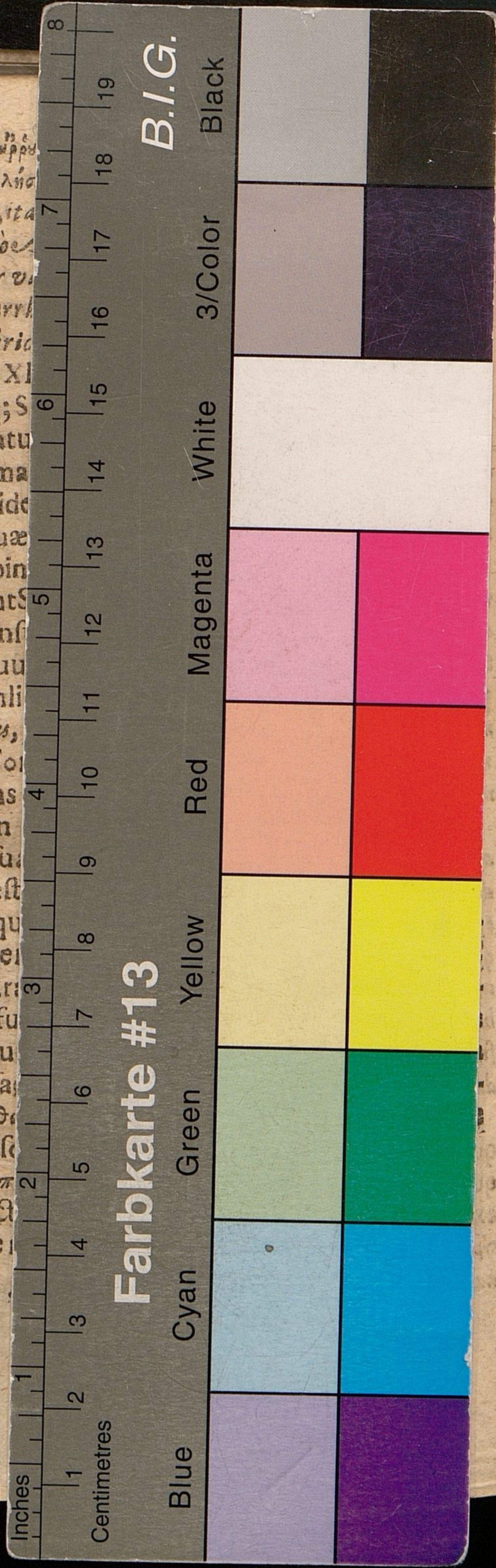
Reho. ✓

VD17

DISP
TO

DISPUTATIONUM THEOLOGICARUM
NONA
DE
PERSONA
CHRISTI

QVAM
ADSISTENTE DEI OPT. MAX. GRATIA
PRÆSIDE
FRID. ULRICO CALIXTO
S. Theol. D. ejusdemque in Acad.

Julia Publ. & Ordin. Profesi. Consil. Eccles.
Guelphico.
PUBLICÆ IN ACAD. JULIA
die iii. Sept.

TUEBITUR,
CASPAR JUSTUS WIECHMAN
HILDESIENSIS.

HELMSTADII,

Typis JACOBI MULLERI Anno 16 79.

